

anvendes som Tilskud paa indtil 20 pCt. af Materialernes Anskaffelsessum, for saa vidt Materialerne er af dansk Oprindelse eller dansk Forarbejdning, og at man endvidere med Hensyn til almindelige Arbejder til det samme ogsaa som 20 pCt.s Tilskud kunde anvende 1 Mill. Kr. Det er det positive, det, som har nogen Værdi, det, som er en om end ringe Erstatning for det oprindelig foreslaaede.

Da vi saa endelig var naaet dertil og havde Indtryk af, at vi fra alle Sider var kommet til Forstaaelse, og dette ogsaa fandt sit Udtryk, skete der det besynderlige, at Venstres Repræsentanter kom tilbage fra deres Gruppe med en Besked om, at selv dette lille Resultat kunde man ikke gaa med til uden at prøve paa, om man ikke kunde opnaa at forringe det yderligere. Det er det, der har fundet Udtryk i det Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, og som gaar ud paa, at man skulde stille som en Betingelse for de her nævnte Tilskud, at der i de overenskomstmæssige, tariffmæssige Lønninger skulde ske en Afkortning, højst paa 10 pCt., men dog saaledes, at man kunde opnaa, at Arbejderne skulde betale det Beløb, som Staten skulde yde for at bringe Hjælp. Det er en Selvfølge, at noget saadant kunde vi ikke gaa ind paa.

Jeg vil endnu blot gøre den Bemærkning, at naar paa et tidligere Trin af denne Sags Forhandling her i Salen netop Venstres Ordfører gav Udtryk for en vis Forargelse over, at vi fra vor Side betegnede Venstres Holdning som et Krav om Løntrykkeri, har vi ikke kunnet faa en mere eklatant Bekræftelse paa vor Opfattelses Rigtighed end det af Venstre stillede Forslag, thi det siger jo: For enhver Pris skal Lønnen beskæres, de Ofre, der skal bringes, skal Arbejderne betale. Jeg beder det sammenholdt med Venstres Krav om Erhvervsfrihed og henstiller, om man kan finde nogen rimelig Sammenhæng i det.

Stillingen er altsaa blevet saadan, at 3 Partier, det konservative Folkeparti, det radikale Venstre og Socialdemokratiet, har kunnet samles om den Indstilling, som foreligger her og har det beskedne Indhold, som jeg har nævnt. Selv om jeg betragter det som et meget ringe Resultat og i høj Grad beklager Forringelsen, kan jeg dog anbefale, at man stemmer for Flertallets Indstilling.

Slebsager: Den ærede Ordfører for Flertallet beklagede sig til at begynde med over, at denne Sag var trukket saa længe

ud og fralagde sig og sit Parti ethvert Ansvar herfor. Det samme er der givet Udtryk for i Socialdemokratiets Udtalelser i Betænkningen: de fralægger sig alt Ansvar og vil lægge Ansvarét alene over paa de Partier, som ikke vilde gaa med til det af Regeringen forelagte Lovforslag. Ja, hvorvidt Socialdemokratiet kan fralægge sig Ansvarét for, at denne Sag er trukket ud, skal jeg lade være usagt, men der er i alt Fald een, som ikke kan fralægge sig Ansvar herfor, og det er en Mand, som det socialdemokratiske Parti har nogle Aktier i, nemlig den højtærede Socialminister. Han kan ikke fralægge sig Ansvar for, at denne Sag er trukket ud, for det var den højtærede Socialminister, som kom til Rigsdagen og forelagde den et Lovforslag, hvori han havde optaget et Princip, som Rigsdagen havde brudt med gennem en enstemmig Vedtagelse af Arbejdsløshedsloven.

Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Rigsdagen i Aarene, jeg tror fra 1917 til 1922, ydede meget betydelige Tilskud til kommunale Arbejders Iværksættelse, derigennem at man ydede Rente-tilskud til Kommunerne, til at begynde med tror jeg, det var $1\frac{1}{2}$ pCt. halvaarlig i 8 Aar, og senere gik man op til 2 pCt. halvaarlig i 10 Aar. Den Udgift, som Staten derigennem har paadraget sig som direkte Tilskud til kommunale Arbejders Iværksættelse, var paa det sidste Statsregnskab oppe paa et Beløb af omtrent 13 Mill. Kr. Det var dette det direkte Tilskuds Princip, som Rigsdagen brød med gennem Arbejdsløshedsloven af 1922, og den fik Brudet yderligere fastslaaet gennem Arbejdsløshedsloven af 1924, hvor man gennem Bestemmelserne om Nødhjælpsarbejde, som er vedtaget enstemmigt af Rigsdagen, enstemmigt af alle Partier i begge Rigsdagens Ting, gik bort fra Princippet: direkte Tilskud og satte Nødhjælpsarbejde ind i Stedet som Middel til at afhjælpe ekstraordinær Arbejdsløshed. Netop fordi den højtærede Socialminister gennem det Lovforslag, som blev forelagt Rigsdagen den 14. Oktober, var det vist, brød med det i Arbejdsløshedsloven nedlagte Princip og fremsatte Forslag om, at der skulde ydes direkte Tilskud til Arbejdslønnen, har det voldt saa overordentlig store Vanskeligheder at komme igennem med dette Lovforslag. Det er jo meget smukt, at Socialdemokratiet her har kunnet fralægge sig Ansvarét for, at det er trukket ud, men saa maa det rette sine Bebrejdelser ikke mod Venstre, som har ønsket at fastholde dette Princip, som alle Partier var enige om i 1924, men mod den Minister,